

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 202/2024
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Пантовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Војна пошта ... из Рашке, чији је заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1758/22 од 05.10.2022. године, у седници већа одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1758/22 од 05.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1758/22 од 05.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1758/22 од 05.10.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Рашкој П 681/21 од 21.02.2022. године, исправљена решењем Основног суда у Рашкој П 681/21 од 22.03.2022. године, којом је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете услед претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате и обавезана тужена да исплати тужиоцу на име трошкова поступка износ од 324.175,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију као посебну, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

У овој парници Врховни касациони суд решењем Рев2 4426/2022 од 05.04.2023. године, није дозволио одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године, којом је одбијена

као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Рашкој П 307/17 од 01.10.2022. године, у ставу првом (истим ставом обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име разлике зараде за период од 11.04.2016. године до 19.02.2017. године, износ од 32.725,33 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе), трећем (истим ставом обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име дневница за теренски рад за период од 11.04.2016. године до 19.02.2017. године, износ од 219.600,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе), петом (истим ставом обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име дневница за дежурство за период од 11.04.2016. године до 19.02.2017. године износ од 17.600,0 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе) и делу става шестог изреке којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име нематеријалне штете и то на име душевних болова услед умањења животне активности износ од 350.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате (став први изреке другостепене пресуде), преиначена пресуда Основног суда у Рашкој П 307/17 од 01.10.2020. године, у делу става шестог изреке, којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име нематеријалне штете и то на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара и на име душевних болова услед наружености износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате, тако што је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете и то на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара и на име душевних болова услед наружености износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2020. године као дана пресуђења до исплате, док је одбијен као неоснован у преосталом делу захтев за накнаду нематеријалне штете на име претрпљеног страха за износ од још 50.000,00 динара и на име душевних болова услед наружености за износ од још 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2020. године као дана пресуђења до исплате (став други изреке другостепене пресуде) и укинута пресуда Основног суда у Рашкој П 307/17 од 01.10.2020. године, у преосталом делу става шестог изреке, којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име претрпљених душевних болова износ од 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара и на име душевних болова услед наружености износ од 100.000,00 динара и ставу седмом изреке, којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име трошкова поступка износ од 304.300,00 динара и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновно суђење (став трећи изреке побијане другостепене пресуде), као изузетно дозвољеној и одбачена као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП - („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – други закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ревизијом побијаним делом правноснажне пресуде обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име нематеријалне штете због претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара.

Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука у усвајајућем делу тужбеног захтева заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овог суда у сличној чињеничноправној ситуацији, код закључка другостепеног суда да је до повреде тужиоца дошло за време редовних планираних спортских активности, организованих од стране тужене у оквиру физичке припреме војника за ангажовање у копненој зони безбедности, која се као таква сматра опасном делатношћу од које постоји повећани ризик опасности од настанка штете и да је конкретном приликом дошло до реализације овог ризика повећане опасности, јер је тужилац пао на спортском полигону касарне у Рашкој и задобио повреду десног колена и самим тужена независно од кривице, објективно одговорна за настану штету у смислу одредби члана 164. Закона о раду и члану 154. став 2., 173. и 174. Закона о облигационим односима при чему није доказала да су испуњени услови из члана 177. Закона о облигационим односима за искључење њене одговорности, због чега не постоји допринос тужиоца настанку штете, како је утврђено и правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1292/21 од 23.11.2021. године, а при томе није од значаја на другачију одлуку овога суда указивање у ревизији да одговорност послодавца постојала искључиво у случају да је повреда настала услед непоштовања правила спортске игре и на пресуду Врховног касационог суда Рев2 2314/2019 од 23.09.2020. године.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 12.09.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева, претрпљених физиичких болова, износи 200.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић